

Марія БОЙКО – поетка, журналіст, громадський діяч: член правління Полтавського обласного відділення фонду культури України, благодійного фонду підтримки видатних митців Полтавщини “Чурайвна”, регіональний представник Міжнародної освітньо-культурної асоціації.

Народилася 26 грудня 1976 року в Полтаві. Закінчила Харківський фінансово-економічний інститут (1996) і Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка (2002). Працює редактором наукових і суспільно-політичних програм на телекомпанії “Студія «Місто»”.

Авторка поетичних збірок “Мелодії сонілки” (1995), “Струни душі” (1999), “Промінь сонця” (2002), “Мінливі настрої весни” (2005), “Квітка папороті” (2005), “Сонячне коло” (2006), “Запущення до щастя” (2010). Пісні на слова Марії Бойко виконують Б. Сташків, М. Свидюк, С. Гіза, О. Добрянська, дуєт “Горлиця”, В. Соколик, О. Марцинківський, дуєт “Доля”, гурт “Краяни”, Г. Рагулін та ін.

Багаторазовий лауреат Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні “Пісенний Вернісаж” (1995–2000), лауреат I премії конкурсу Національної радіокомпанії України “Пісня року” (1996–1998), переможець Всеукраїнського конкурсу на приз журналу “Жінка”, лауреат Фонду захисту і підтримки талановитих дітей, лауреат премії Полтавської обласної ради імені Панаса Мирного (2010). Нагороджена медаллю “За працю і звитязу” (2002). Заслужений діяч мистецтв України (2010). Ім’я Марії Бойко внесено до “Енциклопедії сучасної України”, започаткованої Комітетом Національної премії України імені Т. Г. Шевченка, а також до Музичного реєстру. Її твори рекомендовані для шкільного вивчення з теми “Література рідного краю”.

На посвист батоба вже годі озиратись!
То до котрих прищесь не зніmemo ярма?
Відмолено за всіх. Відімкнені всі ґрати.
Є правда і брехня... А волі ось нема!
Її й не принесуть на рушнику уклінно.
Гартуймося в борні на захисті свобод.
У кожному живе – частинка України.
Коли серця глухі, який із нас народ?!
Історію в архів? Усіх князів в герої?
А хто їх осягне, ті аркуші старі,
Хто щирими слізьми страшні рубці загоїть?!.
Без пам’яті в світах – ми просто злидарі.
Народжене дитя якого буде роду?
Батьківський оберіг чому в житті навчить?
Ще продано не все за брязкальця й вигоди,
А ми таки народ, бо совість не мовчить!
Хай вродяться хліба і прилетять лелеки,
І твориться добро, безцінне і святе,
І повернуться всі, хто мандрував далеко,
Тоді-то й воля в нас із зерен проросте...

Багатослів’ям гарних гасел
Нас приколисують згори.
Пастки змарнованого часу,
Як виверти чиеїсь гри...
А серце хоче справжніх істин,
Ясних очей, надійних рук!
Заради цього прикру відстань
Здолає легко вірний друг.
Забава. Келихи. Розмова.
Улюблені всіма пісні.
Відверто вимовлене слово
Запам’ятається мені.
Ми тест пройшли на витривалість.
Не зрадили. Не відреклись.
Разом життя нас гартувало,
І ми щасливими були...
Ще все попереду. Сьогодні
Твоя рука в моїй руці.
Хто в цьому світі не самотній,
Тих не зведуть на манівці!

* * *

Ось це і є – обітована
 Для багатьох (а ми?) земля!
 Квітучим садом щедрим стане
 Мала зернинка і гілля
 У солов'їному розмаї
 Під ворожіння теплих злив...
 Нас, мов дітей, вона плекає,
 Щоб ми щасливими були.
 А ми, навчаючись чужого,
 Знов озираємось на крам,
 Який в обгортках кольорових
 За три ціни торочать нам.
 Не ймемо віри, всемогутні,
 Та вдома будь-що до снаги!
 Хто покоління навчить наступних,
 Не дати землю за борги?
 Спільноту! Націє! Родино!
 Відродимось на цій землі.
 Тоді й прилинуть добрі зміни
 В дім на лелечому крилі...

* * *

Єврей тримається за небо.
 А ми – серед усіх світів
 Юрба, де кожен сам за себе,
 А зрештою – на самоті...
 Ми, що звемо себе народом,
 Кого веземо на хребті?
 Де двоє з нас – немає згоди,
 То й живемо на самоті.
 Колись пісень навчала мати,
 Благословляючи в житті.
 Душа й не вміє вже співати,
 Бо жевріє на самоті...
 Хай дзвін усі серця розбудить
 За крок до прірви на путі –
 Я українцем нині буду
 На цій землі моїй святій!

* * *

Домашнього затишку теплий куточок
 Не вистудять зими з вітрами розлуки,
 Там чути і бачити завжди нас хочуть.
 Там магію творять матусині руки.
 Святим оберегом тріпочеться свічка,
 Освітлює шлях до батьківського дому.
 Горить сподівання у вогнику вічне,
 Що пройде дитя крізь роки й невідомість.
 Доросле життя повело нас світами,
 Снує нам пастки, і падіння, і злети.
 Та серцю не дасть обернутись на камінь
 Піщинка, що рідною робить планету.
 В батьківській оселі ми чисті та юні,
 І сповнені віри, і мрії, і дива –
 Найтонші в душі озиваються струни,

І ми так безмежно, так щиро щасливі.
 Ні зрада, ні заздрість хай лева не точить,
 А ти за найвище і горде змагайся.
 Домашнього затишку теплий куточок
 Існує для тебе завжди. Повертайся.

* * *

То без кого тобі тривожно
 В солов'їну травневу ніч,
 І котру замінить не можуть
 Друзі кращі гуртом опліч?
 Нагорода твоя й спокута
 На солодких її устах,
 Ти вирішуєш поряд бути
 Не тому, що вона свята.
 Босоніж чи з вінцем у косах,
 А без неї твій світ пустий.
 Все, що з іншими не збулося,
 Ти зберіг тільки їй одній.
 Соломинкою над водою
 Буде ласка її в біді,
 Поведе тебе за собою
 І не зранить душі тобі.
 Засинає з тобою поряд
 І солодкі побачить сни,
 А чи то і насправді доля,
 Не запитуйся у весни...

* * *

І не треба освідчень. Від них йому млосно
 до зойку...
 Я себе прихистила, немов загорнулась
 в слова.
 А йому з того дивно... Він діє, він наступ
 і воїн.
 Не збагнути йому, що я вірю в казки і дива.
 Він сміється з усіх, хто життя вибудовує
 нишком.
 Вивільня моє серце із тисячі зайвих
 дрібниць.
 Вполював мені звіра – гострозубу і капосну...
 мишку!
 Мимохіть доторкнувся в душі до якоїсь
 струни...
 Та струна ще співає, а він вже зірвався
 в дорогу,
 Неосідлані коні полетіли в безкраї степи.
 І тепер моя доля молити всесильного Бога,
 Щоб із інших джерел він чужинського
 трунку не пив...
 В мене тільки й забави – нанизую слово
 до слова,
 А була б я чаклункою, брала б стихії на
 кпин!
 І не треба освідчень... Вони не рятують
 любові.
 Зірка падає з неба, їй чомусь захотілося
 змін...

* * *

Весна постелить вишневим квітом
Нам кожну стежку і кожну пісню.
І щастя в небі зійде над світом,
А ти говориш, любити пізно...
Ти знав цю весну іще дівчиською
І спокушався її розмаєм,
Ти став дорослим і мудрим, звісно...
Але весною душа співає!
Слова правдиві, та я не чую –
Не хочу чути, бо хто ж так мірить?
Весна сміється і нас чарує,
А ти говориш – нема їй віри...
Та обіцянок весна не просить,
У неї власні хмільні забави,
У неї зваби і шалу досить,
Щоб всі забули буденні справи...
Тримайся, друже, весна вже поряд
І відмінити її не можна!
Проси у неї солодшу долю,
Бо веснуватиме нині кожен...

* * *

Пахне вечір пелюстками білих квітів,
Пахне солодко і п'яно світлим щастям –
Нам судилося у Всесвіті зустрітись
І знічев'я розлучити нас не вдасться!
Я розгладжу прикру риску між бровами.
Не журися, мій хороший, усміхайся.
Наблюкавшись паралельними світами,
Повертайся і навки залишайся...
Пахне вечір теплим затишком і медом,
По кімнаті ходить магія привітна.
Ці дива творила легко я для тебе,
А для інших їх не зможу повторити!
Повний місяць, може, й знає таємницю,
Що в душі у тебе, любий, що на серці...
Після півночі чого мені не спиться,
І чому тону в твоїх очах-озерцях?
Я мудріша нині стала. Не питаю.
Здогадаюсь без чаклунок і ворожок.
Між чужими так привітно не буває,
Мимоволі став ти рідним, мій хороший...

* * *

Який же ти неромантичний!
Слів намистинки розгубив –
І замість пристрасних освідчень,
Я чую тихий шепіт злив...
Весняних. Життєдайних. Перших.
Які ще й листям не шумлять,
Але розбудять світ до звершень,
Проллють на нього благодать!
А я в твоїх обіймах, рідний,
Цю зустрічатиму весну,
Твоєю ніжністю розквітну

І до світання не засну...
То ж легко вибачу мовчання,
Спиваючи цілунки з уст –
За нас шепоче дощ зізнання...
А я любити не боюсь!

* * *

Веснію! Радію! Народжуюсь знов!
Хто так спокушає, якщо не любов?
А трюнки у неї палкі та хмільні,
І радять не пити любові мені...
Та весни не чують осінніх порад.
Я вже надпила і не хочу назад!

* * *

Сьогодні вабить світ, як полотно пречисте!
Господь на пензля взяв яскраві кольори...
Нам соловейко "біс" виспіває солістом,
А янголи гуртом втішаються згори!
Приєднуйся! Святкуй! Панує неповторність.
Дозволь своїй душі напитися пригод...
Хай закликком звучить урочиста валторна,
Утверджуючи днів рясний коловорот!
Хай сумніви мовчать, бо ти в своєму праві –
Позичила весна широких два крила...
Хай заздрять, що тобі у всіх думках – забава!
Натхненням ця весна нам волю здобула!
Я, граючись, зроблю цей світ іще яснішим,
Щоб ти його жадав, щоб вірив і любив!
Довершено? Чекай, загорнемось у тишу –
Довірливо прийдуть до нас мільйони див...

* * *

Брате мій, світлий янголе,
Добре, що ти крилатий!
Нам від буденності надто зле,
Щоб залишатись у хаті...
Ти простягни мені крило
Вітряне і вогненне –
Брате, в зажурі не хмур чоло,
А порадій за мене!
Ген на шовкових ковилах
Дикі пасуться коні,
Долю собі я там знайшла
І надпила з долоні...
Що мені крила? Я й сама
Волю безмежну знаю...
Охороняти мене дарма –
Гайда за виднокраї!

* * *

Говориш, сміючись, – то у весні причина,
Що гомінкий розмай буває у саду!
Я знала це завжди. Від першої хвилини.
Метелик до вогню. Беззахисна прийду.
Не зводячи очей. Віддам усе, що маю.

Весна відгомонить... Живи, не поспішай!
Говориш, сміючись, і миттю забуваєш,
Що обіцяв мені затримати розмай!
Покличеш – пригорнусь. Щоб назавжди
змінитись.

Ти ще не зрозумів. Не вірив. Не чекав.
Ти ще не осягнув мене в пелюстках квітів,
Ще й миті не знайшов, податись до забав...
Весни як не було. Нас звабила – і зникла,
Привівши нас колись у черешневий сад.
Говориш, сміючись! А я ніяк не звикну,
Що найсолодші дні не вернуться назад...

* * *

На плечі кину вранішній туман...
Мій хлопчику, навіщо йдеш за мною?
Безсонну ніч я допила сама,
Спасибі, але співчуття не гоїть...
З тобою не ділитиму жалі –
Такий відвертий, що мені аж страшно!
Відважно відштовхнувшись від землі,
Кепкуєш із моїх невдач вчорашніх...
Ніким не скаламучену блакить
Мій охоронець мусить пильнувати,
Щоб я не надпивала з губ гірких!
А янгол той придрімує на чатах...
Світає. Розвидняється. Бувай!
Тобі крилатим бути щиро зичу!
Без кави не працює голова –
Час повертатись до шкідливих звичок...

* * *

До біса, камені! Мені фортець не треба!
Не боронюсь. Не зачиняю брами.
Не зводжу стін. Не заступаю неба...
Оточені, ми станемо рабами.
Рабами страху й непорозуміння
Стоятимемо все життя на чатах.
Блазнитимуться нам жахи із тіней,
Коли дамо себе загратувати.
Ну, завойовуй! Я сьогодні – вітер,
А завтра – квітка, а колись цукринка,
Я можу всесвіт у сльозах втопити,
Але не хочу... Жінка-порошинка,
Я у твоїх народжуюсь долонях,
Щоб милуватись поночі зірками,
Сп'янівши трохи від твого безсоння...
Ой, дався той тобі наріжний камінь!

* * *

Сірником спалахну від дотику –
Не задмухуй, нехай горить!
Тішить душу, ой, не екзотика,
А простої довіри мить...
Ось тоді-то крилато мріється,

Ілюстрація Олеси Ачкасової

Вір, насмілюйся і лети –
Серце сонечком щастя гріється,
Не лякаючись висоти!
У зіницях твоїх подвоюся,
Та кохаєш одним одну,
Коли рано я прокидаюся,
Обійнявши тебе зі сну,
Ще скуйовджений та розніжений,
Усміхаєшся навзаєм
Трохи сонно, і ще рідніша
Та усмішка мені стає...

* * *

Жінка – це запрошення до щастя!
Прийдеш срібним місяцем вночі?
Мій сміливцю, може, нам і вдасться
Вдвох від майбуття знайти ключі...
Ласкою, бо я – стихійне лихо,
Казкою, бо я – уся із них,
Магією із жаги і втіхи
Ти мене до серця пригорни.
Мріяти. Сміятись. Танцювати.
Вчитиму. І вчитимусь сама...
Розітнути найміцніші ґрати
Зможу легко й ніби жартома.
Волелюбна – повернусь в неволю.
Оберу полон твоїх бажань,

Аби ти від щастя божеволів!
Крил віддати за таке – не жаль...
Осягатиму цей світ тобою.
З уст твоїх усі смаки зіп'ю.
Час жорстокий! Але, мій герою,
Увійди в любові течію...

* * *

Я вербочка тоненька біля тебе,
Веснію словом від твоєї ласки...
Твій погляд квітне ясно-синім небом!
Ти прихистив в очах на зиму щастя?

Тепер пусти! Нехай-бо розпашіє,
Бруньки розлущить, кольори розіллє!
Я – вербочка, яка про щастя мріє,
Бо тільки з нього робиться чар-зілля...
Ще морозно. Ще поночі крижинки
Насмішкувато зблискують в калюжах.
Ділися жаром нелогічних вчинків,
Збудивши до надій схололі душі.
Я – вербочка, а ти – бентежний промінь...
Скресає світ! А ми – його основа...
Хай променистий радості відгомін
Заплутається в котиках вербових!